

Κρίνει καὶ ἀποφασίζει:

Ἡ ἀλαμάνα ὀνόματι «*Ἀ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς*» τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Δημητρίου, Εὐριπαίου, καὶ τὸ φορτίον αὐτῆς συνιστάμενον εἰς μέλι καὶ κηρὸν εἶναι καὶ κηρύττονται δικαία καὶ νόμιμος λεία.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἐβδόμην μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 11

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφαισις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἐλληνικῆς γολέτας «*Ἀ γ ι ο ς Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς*» τοῦ Παναγιώτου Σιδέρη, κατασχεθείσης παρὰ τοῦ Μοιράρχου Ἀ. Πασάνου.

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 13ης Αὐγούστου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Ἀ. Πασάνου, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι πλησίον τοῦ Βενέτικου ἐν μίλιον κατέσχε γολέταν ὑπὸ σημαίαν ἐλληνικὴν τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Σιδέρη, Γαλαξιδιώτου, προερχομένην ἐκ Ζακύνθου, καὶ κατηγορεῖ τὸν αὐτὸν Σιδέρην ὡς πλέοντα χωρὶς ἔγγραφα, μὲ πραγματείας χωρὶς δήλωσιν καὶ μέρος αὐτῶν χωρὶς φορτωτικὰ καὶ μὲ διαβάτην ὑποπτον, κατηγορεῖ προσέτι τὴν φαινομένην ἰδιοκτησίαν τοῦ πλοίου καὶ τὴν τοῦ φορτίου, τὴν λαθρεμπορίαν, τὴν διὰ τὸ Βενέτικον διεύθυνσιν καὶ ἐπομένως τὴν παραβίασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Θεωρήσασα τὰ ἀναφερόμενα ἔγγραφα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πλοίου, τοῦτέστι πωλητήριον τῆς 24 Μαΐου 1828 ἔ. ν. ἐν Ζακύνθῳ, καὶ τὰ τῆς ναυτιλίας, ἤγουν ἀπλὴν πιστοποίησιν τοῦ Ὑγειονόμου καὶ Λιμενάρχου τοῦ Κατακόλου, τῆς 31ης Ἰουλίου 1828, καὶ τὰ ὀπισθογραμμένα θεωρήματα,

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 126.

Θεωρήσασα τ' ἀφορῶντα τὸ φορτίον ἔγγραφα,
 Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας,
 Θεωρήσασα τὴν παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Δασκαλοπούλου ἀπολογία τῆς 4ης
 Σεπτεμβρίου 1828 ἔ. π.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ προσηλοῦται εἰς τὰ ἑξῆς ἄρθρα:

1ον) Ἀποδεικνύεται ἑλληνικὴ ἰδιοκτησία τὸ πλοῖον;

2ον) Ἔχει τὰ ἔγγραφα του εἰς τάξιν;

3ον) Ἀποδεικνύεται ἡ ἰδιοκτησία τοῦ φορτίου ἐθνικὴ ἢ οὐδετέρη;

4ον) Κατεσχέθη εἰς παραβίασιν ἀποκλεισμοῦ;

Περὶ τοῦ πρώτου ἁρθρου: Ἀποδεικνύεται ἐθνικὴ ἰδιοκτησία τὸ πλοῖον; Εἶναι
 ἀρκετὰ γνωστόν:

1ον) Ὅτι, ἐξ αἰτίας τῶν παραδεχθέντων αὐστηρῶν μέτρων παρὰ τῆς Ἰονικῆς
 Κυβερνήσεως διὰ τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰονικῶν νήσων μὲ τὰ κατεχόμενα ἀπὸ τοὺς Τούρ-
 κους μέρη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, οἱ ἐπιχειροῦνται (*speculatori*) ἔμποροι, ἐνερ-
 γοῦντες τὴν εἰς τοὺς Τούρκους προμήθευσιν τῶν τροφῶν, εὗρηκαν ἀρμοδίαν πρὸς τὸν
 σκοπὸν τὴν λαθραίαν παράβλεψιν τῶν χρεῶν τῆς οὐδετερότητος, καὶ ἐπομένως πρὸς
 ἀποφυγὴν ὅλων τῶν ἀσφαλειῶν, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦσεν ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις διὰ τὴν
 προλάβῃ τὴν παραβίασιν τῶν ἀποκλεισμῶν, ἐφεῦραν τρόπον νὰ παρασταίνουν ὡς
 ἀγοραστὰς τῶν ἰδίων αὐτῶν πλοίων πολίτας Ἑλλήνας, οἵτινες εὐκόλως λαμβά-
 νοντες διαβατήρια παρὰ τῶν παραθαλασσίων ἐξουσιῶν ἤθελαν ἐμπορεύεσθαι μὲ
 πλειοτέραν εὐκολίαν.

2ον) Ὅτι ὑπὸ πρόφασιν νὰ ἐμπορεύωνται μὲ ἑλληνικὰ παραθαλάσσια μέρη
 ἐπὶ ἤρχοντο εὐκόλως εἰς τοὺς παρὰ Τούρκων κατεχομένους λιμένας καὶ φρούρια.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ: Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἰδιοκτησία ἑλληνικὴ τὸ
 πλοῖον:

1ον) Διότι εἶναι ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ἀφοῦ ἔγινε τὸ ἰδιωτικὸν πωλητήριον τῆς
 24ης Μαΐου 1828 παραδοθὲν εἰς τὸ Μνημεῖον (*notariato*) τὴν 5ην Ἰουνίου 1828 ἔ. ν.,
 διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἀγοραστὴς ὁ ρηθεὶς Παναγιώτης Σιδέρης, Γαλαξιδιώτης, τότε
 ὁ πωλητὴς τοῦ αὐτοῦ πλοίου Ἰωάννης Τσούκαλης, ὑπήκοος Ζακύνθιος, ἐμβαρεκα-
 ρίσθη εἰς τὸ ρηθὲν πλοῖον ὡς διαβάτης.

2ον) Διότι ἀναιρεῖται τὸ ρηθὲν πωλητήριον ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου
 λέγοντος:

α) Ὅτι ἔκαμε πωλητήριον ἐπὶ Μνήμονος (*contratto notarile*) ὀνομάζων
 τὸν Μνήμονα Ψιμάρη ἐν Ζακύνθῳ, τὸ ὅποιον δὲν ἀληθεύει, διότι τὸ
 πωλητήριον εἶναι ἰδιωτικὸν καὶ μετέπειτα καταχωρημένον εἰς τὸ πρωτό-
 κολλον τοῦ Μνήμονος Γεωργίου Δικοπούλου.

β) Ὅτι τὸ ἠγόρασε τετρακόσια τάλληρα (ἀριθ. 400), ἐν ᾧ τὸ πωλητή-
 ριον λέγει τάλληρα διακόσια δέκα (ἀριθ. 210).

γ) Ὅτι τὸ ἠγόρασεν ἀπὸ τινος λεγόμενον Τραβεζᾶνον, τὸ ὅποιον δὲν ἀλη-
 θεύει, διότι κατὰ τὸ πωλητήριον τὸ ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Τσού-
 καλην.

3ον) Διότι τὸ ρηθὲν πωλητήριον ἀντὶ νὰ εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ πλοίαρχου, εὐρίσκετο εἰς χεῖρας τοῦ πωλητοῦ καθ' ἣν στιγμήν ἐζητήθη παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

4ον) Διότι ὁ Ἰωάννης Τσούκαλης, φαινόμενος πωλητὴς τοῦ πλοίου, ἐπροσπάθησεν εἰς τὴν ἐρωταπόκρισίν του ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἄλλος Τσούκαλης ἦτον ἐκεῖνος ὅστις ἔκαμε τὴν πώλησιν. Ἐπειτα ὁμολόγησεν ὅτι ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος.

5ον) Διότι ὁ πωλητὴς Τσούκαλης λέγει ὅτι ἐπώλησε τὸ πλοῖον διὰ τάλληρα 175 ἕως 180, τὸ πωλητήριον ἀναφέρει 210 καὶ ὁ Σιδέρης λέγει 400.

6ον) Διότι ἂν καὶ διὰ τοῦ ρηθέντος πωλητηρίου φαίνεται ἀφοριστικὸς ἀγοραστής ὁ Ἕλλην, προκύπτει ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸν συντροφικὸν ναυλωτικὸν τῆς 3ης Αὐγούστου 1828 ἔ. π. ὅτι ὁ Ἕλλην καὶ ὁ Ζακύνθιος ναυλώνουν τὸ πλοῖον ἐλεύθερον καὶ στεγνόν.

7ον) Διότι εἰς μάρτυς τοῦ πωλητηρίου ὀνομαζόμενος Στάθης Μαφρέδος, Ζακύνθιος, ὢν ναύτης τοῦ αὐτοῦ πλοίου, εἰς τὴν ὁμολογίαν του εἶπεν ὅτι δὲν ἐξεύρει πόσον τὸ ἠγόρασεν ὁ Σιδέρης. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Δικαστήριον ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸς ἐπαρασταίνεται ὡς μάρτυς εἰς τὸ πωλητήριον, ἀπεκρίθη ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸ Μνημεῖον (notariato) ὅταν ἔκαμε τὸ ἰδικόν του συμφωνητικὸν (περὶ τοῦ ὁποίου θέλομεν ὁμιλήσει), καὶ ἐρωτηθεὶς ἂν εἶναι ὑπογραμμένος εἰς τὸ πωλητήριον, ἀπεκρίθη: «Ξεύρω ἐγώ; Ἰσως νὰ εἶμαι».

8ον) Ὅτι ὁ Π. Σιδέρης, Γαλαξιδιώτης, λεγόμενος ἀγοραστής, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν εἶχε χρήματα καὶ ἐδανείσθη ἀπὸ τινος λεγόμενον Πρεβεζιᾶνον, ὅστις ἀγνοεῖται ποίαν βάσιν ἀσφαλείας ἔχων τὸν ἐδάνεισε, ἀγνοεῖται καὶ ὑπὸ ποίαν κυβέρνησιν ὑπάγεται.

9ον) Προσέτι εἰς ναύτης ὀνομαζόμενος Στάθης Μαφρέδος παρασταίνει ὅτι ἐδάνεισε τὸν πλοίαρχον δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς 30ῆς Μαΐου τάλληρα 250, μὲ θαλάσσιον τόκον 3% τὸν μῆνα, περιστατικὸν τὸ ὅποιον ὁ πλοίαρχος ἀπεσιώπησεν εἰς τὴν ὁμολογίαν του.

10ον) Ὁ πλοίαρχος, προσκληθεὶς νὰ διασαφήσῃ διατί ὠνόμασε τὸν Πρεβεζιᾶνον καὶ ὄχι τὸν ναύτην ὅστις τὸν ἔδωκε χρήματα, ἀπεκρίθη: «ἔκαμα λάθος, δὲν τὰ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Πρεβεζιᾶνον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦτον» δεικνύων τὸν ναύτην.

11ον) Τὸ συμφωνητικὸν τοῦτο φαίνεται ὑποπτον, διότι εἶναι ἰδιωτικὸν καὶ ὁ ναύτης λέγει ὅτι τὸ ἔκαμε ἐπὶ Μνήμονος καὶ Μνήμονος τοῦ Ψιμάρη, τὸ ὅποιον δὲν ἀληθεύει, διότι ὀνομάζει διὰ μάρτυρας τοῦ συμφωνητικοῦ του διαφόρους ἀνθρώπους μὴ ἀναφερομένους εἰς τὸ συμφωνητικόν.

12ον) Προσκληθεὶς ὁ πλοίαρχος νὰ δηλοποιήσῃ πότε ἔλαβε τὰ χρήματα παρὰ τοῦ ναύτου, εἶπε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς ἀγορᾶς, ἦγουν τὴν 25ην Μαΐου, ἐν ᾧ τὸ συμφωνητικὸν ἀναφέρει τὴν 30.

Περὶ τοῦ 2ου ἄρθρου:

Τὸ πλοῖον τοῦτο, ὃν ἐξωτερικὴ ἰδιοκτησία καὶ πλεῦσαν ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐλληνικῆς σημαίας καὶ ἐπομένως ὑπὸ τοὺς νόμους αὐτῆς, κατεσχέθη χωρὶς τακτικὰ ἔγγραφα. Ὁ νόμος τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1828 κατασταίνει ἄτακτον καὶ ἄτοπον τὸ διαβατήριο τοῦ Λιμεναρχοῦ τοῦ Κατακόλου. Ὅθεν μὴν ἔχον ἔγγραφα τὸ πλοῖον εἶναι ἀξιοδήμευτον.

Περὶ τοῦ 3ου ἄρθρου: Εἶναι οὐδέτερον τὸ φορτίον;

Ὅλον τὸ φορτίον εἶναι χωρὶς δήλωσιν. Τὸ χωρὶς δήλωσιν φορτίον διαιρεῖται: μέρος εἰς τρία φορτωτικά, πλὴν χωρὶς ναυλωτικόν, μέρος χωρὶς φορτωτικά, πλὴν μὲ βάσιν ἰδιωτικοῦ συντροφικοῦ συμφωνητικοῦ τῆς 3ης Αὐγούστου 1828 ἔ. π., μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου καὶ Τσούκαλη ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, καὶ τοῦ Ἀναγνώστου Ἀνδριόλου ἐκ τοῦ ἄλλου, ὅστις ἀγνοεῖται εἰς ποίαν κυβέρνησιν ὑπάγεται.

Εἰς τὸ φορτίον τοῦτο τὸ ὑπὸ τὸ ἰδιωτικὸν συμφωνητικὸν φαίνεται σύντροφος τοῦ φορτίου ὁ ρηθεὶς Τσούκαλης ὡς ἔμπορος, εἰς δὲ τὸ διαβατήριον τοῦ Τσούκαλη, ὡς ὑπηκόου Ἰονικοῦ, ἀναφέρεται ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τσούκαλη εἶναι ναύτης καὶ ὅτι ὑπάγει εἰς Κιτριάς ὡς διαβάτης, διὰ νὰ εὗρῃ ἔργον εἰς κανὲν πλοῖον¹⁾ τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἄδειαν.

Διὰ τοῦ συντροφικοῦ συμφωνητικοῦ φαίνεται κύριος φορτωτὴς κάποιος Ἀναγνώστης Ἀνδριόλος. Ὁ Σιδέρης, ἐρωτηθεὶς ἂν τὸν γνωρίζῃ, ἀπεκρίθη «δὲν τὸν γνωρίζω». Ἀπὸ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ μάρτυρος Σπύρου Ταμπακᾶ διαβάτου ἐξάγεται ὅτι ὁ φορτωτὴς Ἀνδριόλος ἦτον εἰς ἓν μαγαζίον σύντροφος τοῦ Σαλωνίτου Ἀναγνώστου Νίτα, ὅστις ὑπέπεσε τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς διαρπαγὴν Ζακυνθίων, ὡς προμηθευτὴς τῶν Τούρκων. Ἀπὸ δὲ τὴν ἐξέτασιν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ὁ Τσούκαλης, ἂν καὶ εἶχεν ἀρνηθῇ ὅτι ἐξεύρει αὐτὴν τὴν συντροφίαν μὲ τὸν διαρπαγέντα Σαλωνίτην, εἰς τὴν συμπαραβολὴν του ὅμως μετὰ τοῦ μάρτυρος Σπύρου Ταμπακᾶ, ἀφοῦ διαφοροτρόπως ἀπέφυγε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, τελευταῖον εἶπε: «τώρα ὅταν μ' ἔβαλεν εἰς δουλειὰν διὰ νὰ τηρῶ τὸ συμφέρον του, δὲν τὸν εἶδα εἰς μαγαζί».

Ἐκ τούτων ὅλων τῶν περιστάσεων, δι' ὧν φαίνονται Ἰον) ἀτελῆ τὰ ἔγγραφα τοῦ φορτίου, 2ον) βαρέως ὑποπτος ἡ ἰδιοκτησία,

Ἐξάγεται:

Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται οὐδετέρα ἢ ἰδιοκτησία τοῦ φορτίου τοῦ ὑπὸ τὸ ἰδιωτικὸν συμφωνητικόν, ὁμοίως δὲν ἀποδεικνύεται οὐδετέρα ἰδιοκτησία τὸ φορτίον τὸ ὑπὸ τὰ φορτωτικά εἴτε διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς δηλώσεως εἴτε διὰ τὰς ἀντιφάσεις τοῦ Τσούκαλη καὶ τοῦ πλοιάρχου περὶ τοῦ ναύλου εἴτε διὰ τὸν ἐψευσμένον χαρακτήρα τοῦ Τσούκαλη, ὅστις ἀπὸ πωλητῆς τοῦ πλοίου, ναύτης καὶ διαβάτης, φαίνεται ἔξ ἐναντίας κύριος τοῦ πλοίου, ἔμπορος, ἐπὶ τοῦ φορτίου (*sopracarico*), ὁμολογῶν μάλιστα τὰ δύο τελευταῖα εἰς τὴν ὁμολογίαν του.

Περὶ δὲ τῆς παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἐξάγεται ὅτι τὸν παρεβίασε δῖς.

Ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπὸ τῆς 12/24 Μαΐου ὁ Ἀγγλος Ναύαρχος κ. Ἐδουάρδος Κόδριγκτον διεκήρυξε τὸν ἀποκλεισμόν τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ Ταινάρου μέχρι τῶν Στροφάδων. Ὅτι ἀπὸ τῆς 31 Μαΐου ὁ ἀποκλειστὴς Ἕλληνας ἀπηγόρευσε τὴν

1. Εἶναι τῷ ὄντι ὀλίγον παράδοξος ἡ ἰδέα νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ εἰς Κιτριάς πλοῖον διὰ νὰ λάβῃ ἐπ' αὐτοῦ ἔργον.

εἴσοδον εἰς Κατάκωλον. Ὅτι ἀπὸ τῆς 19ης Ἰουνίου ἔ. π. ὁ Ναύαρχος Ρῶσος διεκνή-
ρυξε τὸν ἀποκλεισμόν ἀπὸ Ταινάρου μέχρι τῆς Ναυπάκτου.

Ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπῆγεν εἰς Κατάκωλον τὴν 13ην Αὐγούστου 1828 καὶ ὁμο-
λογεῖ περὶ πλέον ὅτι τοῦ ἦτο γνωστὸς ὁ ἀποκλεισμός. Ἴδον λοιπὸν πρώτη παραβίασις
τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ Βενέτικου καὶ τῆς στερεᾶς τῆς
Κορώνης, ἀπεχούσης ἐν μίλιον, καὶ ἐπομένως παρεβίασε δευτέραν φορὰν τὸν ἀπο-
κλεισμόν.

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει·

1ον) Τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον δημεύονται, ὁμοῦ καὶ ἡ ἀποσκευὴ του.

2ον) Ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλει κοινωθῇ εἰς τὸ Γενικὸν Φρον-
τιστήριον καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν διὰ τὰ εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀφο-
ρῶντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἐβδόμην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτα-
κοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν
πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γενικῆς
Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 12

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφαισις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ παρὰ τοῦ
Θεοδώρου Πεταλᾶ, πλοιάρχου τοῦ ἰονικοῦ βρικίου ὀνόματι «Ἀ γ ι ο ς Ἰ ω ἄ ν ν η ς
Θ ε ο λ ό γ ο ς», ἐπιβληθέντος μεσεγγύου ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς γολέτας «Ἐ κ τ ω ρ»
καὶ διοικουμένης παρὰ τοῦ Γεωργίου Μαχούτα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀγωγὴν τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ ἐναντίον διαφόρων ἀνδρῶν,
μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπεριέχεται καὶ τις Κωνσταντῖνος Μανιάτης Κατοικογιάννης,

